

சங்க இலக்கியத்தில் விருந்தோம்பல்

HOSPITALITY IN SANGAM LITERATURE

பா.விக்னேஷ் குமார்

உதவிப்பேராசிரியர் தமிழ்த்துறை

எஸ்.ஏ.கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி

திருவேற்காடு சென்னை-600077

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பண்டைய தமிழர்களின் பண்பாட்டினை அறிந்துகொள்ள உதவும் வரலாற்றுப் பெட்டகமாகச் சங்க இலக்கியங்கள் திகழ்கின்றன. இவ்விலக்கியங்கள் அரசர்களின் அரசியல் சிறப்புகளையும், மக்களின் வாழ்வியல் விழுமியங்களையும் மக்கள் மானுடத்துடன் மட்டுமில்லாது மானுடம் அல்லாத பிற உயிர்களிடமும் எவ்வாறு அன்புடையவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர் என்பதையும் விவரிக்கின்றன. சங்கத் தமிழ் மக்கள் தங்கள் வாழ்ந்த நிலத்தைக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்து வகைகளாகப் பிரித்ததுள்ளனர். இந்நிலங்களுக்கு ஏற்ப மக்களின் வாழ்க்கை முறை மாறுபட்டிருந்தன என்பதையும் இவ்விலக்கியங்கள் வாயிலாக உணர முடிகிறது. இத்தகைய சிறப்பு மிக்க தமிழ் முன்னோர்கள் தம் வாழ்வில் பின்பற்றி நடந்த அறங்களில் ஒன்றாகத் திகழும் விருந்தோம்பல் என்னும் பண்பினைக் குறித்து ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

திறவுச் சொற்கள்

தமிழ், இலக்கியம், சங்க இலக்கியம், தமிழர் பண்பாடு, தமிழர் நாகரிகம், விருந்தோம்பல்

Abstract

The ancient Tamil epics serve as a treasure trove of knowledge about the culture and traditions of our ancestors. These epics not only reveal the political and social excellence of rulers but also portray the daily lives, struggles, and relationships of common people, as well as their bond with nature and other living beings. The Sangam Tamil people categorized their land into five regions: Kurinji, Mullai, Marutham, Neythal, and Palai. The way of life in these regions was unique and distinct, shaped by the natural

environment. Our literature takes us through this world, revealing the values and principles that our ancient sages and leaders lived by. This article explores the significance of the concept of "Virundhoompul" (hospitality) in the lives of our ancient Tamil forebears, highlighting the importance of morality, ethics, and way of life.

Keywords

Tamil, Literature, Sangha Literature, Tamil Culture, Tamil Civilization, Hospitality

தன்னலம் அற்றது விருந்தோம்பல்

பண்டைய காலத் தமிழர்கள் தனக்கு என்ற தன்னலம் உடையவர்களாக இல்லாது அனைவருக்கும் வேண்டும் என்ற பொதுநலம் உடையவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். ஏனெனில் இல்லறக் கடமைகளில் ஒன்றாக விருந்தோம்பலைக் கருதியுள்ளனர். இது தலைவன் தலைவிக்கு இடையே ஏற்படும் ஊடல் தீர்க்கும் பாலமாகவும் திகழ்ந்துள்ளது. விருந்தோம்பலின் சிறப்பினை நற்றிணைத் தலைவன் பொருளீட்டச் செல்வதாகக் கூறுகிறான் தலைவி வருத்தமடைகிறாள் இருப்பினும் தலைவனின் சிறப்பினைத் தலைவி,

தம் வயின்

இரந்தோர் மாற்றல் ஆற்றா

இல்லின் வாழ்க்கை வல்லாதோரே

(நற்றிணை பா. 84)

என்னும் வரிகளில் பொருள் இல்லையென்று யாசகம் கேட்டு நிற்பவரின் பசியைப் போக்க பொருள் இல்லாத இல்லற வாழ்வை நெறிப்படி நடத்த முடியாத தலைவன் தான் தற்போது பொருள் தேடச் செல்ல வேண்டும் என நினைக்கிறார் என்று தலைவனின் சிறப்பைத் தலைவி தன் தோழிக்குகூறுகிறாள். இங்கு தன் மனைவி வருந்தினாலும் பரவாயில்லை தான் பொருளீட்டச் செல்வதே அறம் என்று கருதும் தலைவனின் மனம் வெளிப்படுகிறது. ஏனெனில் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து சென்று பொருளீட்டி வந்தால் தான் தலைவன் தலைவி இருவரும் தங்களது பசியைப் போக்கிக் கொள்வதுடன் பிறர் பசியையும் போக்க முடியும். இதனை இல்லற வாழ்வின் சிறந்த அறங்களில் ஒன்றாக முன்னோர் கருதியுள்ளனர். விருந்தினர்களின் வருகையை நற்றிணை அல்லில் ஆயினும்

விருந்து வரின் உவக்கும் இரவு நேரத்தில் விருந்தினர்கள் வருவார்கள் எனில் அந்நிலையிலும் மகிழ்ந்தவர் தமிழர் என்கிறது. இதனை வள்ளுவர்,

**ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின் (குறள். 225)**

என்னும் குறளில் தன் பசியை அடக்கும் ஆற்றல் துறவிகளிடம் உண்டு. இது சிறப்புடையது எனினும் அதனை விட பிறர் பசியைப் போக்குவரின் ஆற்றல் சிறந்தது என்கிறார்.

பிறர் பசியைப் போக்க இயலாத இவ்வாழ்க்கையை வாழ நினையாதவர்கள்நம் முன்னோர்கள். தன் பசி மட்டுமில்லாது பிறர் பசியையும் போக்கி இல்லற வாழ்வை மேற்கொள்வதே சிறந்த அறம்.

ஊடல் தீர்க்கும் விருந்தோம்பல்

சங்க இலக்கியங்களில் தலைவன் தலைவி இடையே ஏற்படும் ஊடல்களைத் தவிர்ப்பவர்களாகப் பாங்கன் தோழி போன்றோர் இருப்பினும் வீட்டிக்கு வரும் விருந்தினர்களும் ஊடல் தீர்ப்பவர்களாக இருந்துள்ளனர். ஊடல் நிகழும் சமயத்தில் தலைவி வீட்டுக்கு வரும் விருந்தினர்களிடம் ஊடலைமறைத்து வந்தவர்கள் மகிழும் வண்ணம் விருந்தளிப்பாள். அச்சமயத்தில் தலைவனும் பேசுவான். இதன் மூலம் தலைவி தனது ஊடலைத் தவிர்ப்பாள். இதனை நற்றிணை

குழையணிந்த காதினையுடைய தலைவி தனது மோதிரம் அணிந்த விரல்கள் சிவக்கும் வண்ணமாக சமைக்க முயல்கிறாள். அவ்வாறு சமைக்கும் போது எழுந்த புகை அவளது கண்களில் பட்டு சிவந்த கண்களை உடையவளாகவும். அத்துடன் சேர்த்து வியர்வை வடிகிறது அதனை தான் அணிந்திருக்கக் கூடிய துணியால் துடைத்துக் கொண்டு சமையலை வேகமாக சமைத்துக் கொண்டு நம் மீது சிறிது கோபம் இருந்தாலும் அவ்வப்போது சமைக்கும் தருவாயில் சிறிது பேசி தலைவி தன் ஊடலைத் தவிர்த்து விடுவாள். இதற்குப் பிறகு எங்களுக்கு இதுபோன்ற விருந்தினர் வருவார்களாக. இவ்வாறு வந்தால் தலைவி என்னிடம் ஊடல் கொள்ள மாட்டாள். விருந்தினர் வருகின்ற சமயத்தில் தலைவியின் சிறு பல்வரிசை தெரிய புன்னகை ததும்பும் முகத்தைக்

காணலாம். இது போன்று எப்போதும் நிகழட்டும் என தனக்குத் தானே தலைவன் கூறிக் கொள்கிறான்.

கொடுங்குழை பெய்த செழுஞ்சேய் பேதை
சிறுதாழ் செறித்த மெல்விரல் சேப்ப
வாழை ஈர்ந்தடி வல்லிதின் வகைஇப்
புகையுண்டு அமர்த்த கண்ணள், தகைபெறப்
பிறை நுதல் பொறித்த சிறுநுண் பல்வியர்
அந்துகில் தலையில் துடையினள் நப்புலந்து
அட்டி லோளே அம்மா அரிவை
எமக்கே வருகதில் விருந்தே, சிவப்பாள் அன்று
சிறியமுள் எயிறு தோன்ற
முறுவல் கொண்ட முகம்காண் கம்மே

(நற்றிணை பா. 120)

இங்கு செஞ் சேய் வல்லிதின் வகைஇ அம்மா அரிவை சிவப்பாள் அன்றுஎன்னும் நான்கு சொற்கள் தலைவியின் சிறப்பு எத்தகையது என்பதை உணர்த்துகிறது. செழும் சேய் என்பது தலைவி செல்வ செழிப்பு மிக்க குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்த பெண் என்பதையும். வல்லிதின் வகைஇ எனும் சொல் பெண் சமைப்பது வலிமை குறைவான தன்மையுடைய வாழைத்தண்டு என்றாலும் அதனைப் ஒடிப்பதற்கே அவள் வலிதாகமுயல வேண்டியுள்ளது என்பதன் வாயிலாக அவ்வளவு மெல்லியவளாக தலைவி காணப்படுகிறாள் என்பதை உணர்த்துகிறார். அம்மா அரிவை என்னும் சொல் தலைவி மிகுந்த அழகுடையவள் என்பதை உணர்த்துகிறது. சிவப்பாள் அன்று என்னும் சொல் முகம் சிவக்க மாட்டாள் விருந்தினர்களிடம் கோபம் கொள்ள மாட்டாள். விருந்தினர் இல்லத்தில் இருப்பதால் தலைவனிடமும் கோபம் கொள்ள மாட்டாள் என்பதை உணர்த்துகிறது. அத்துடன் தலைவி செல்வச் செழிப்பு மிக்க குடும்பத்தில் பிறந்திருந்தாலும் பசியென்று வருபவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லாது உணவு கொடுக்க வேண்டும் என்ற அறத்தைக் கடைபிடிக்கும் பெண்ணாக வளர்க்கப்பட்டுள்ளாள் என்பதும் புலனாகிறது. ஒரு சிலர் கோபம்கொள்ளும் போது அவர்களது முகம் இயல்பாகவே சிவக்கும். விருந்தோம்பலின் சிறப்பினைக்கூறும் வள்ளுவர் விருந்தோம்பல் என்னும் ஓர்அதிகாரத்தை இயற்றியுள்ளார். இல்லத்திற்கு வரும் விருந்தினர்களை தன்

முக மலர்ச்சியுடன் வரவேற்று விருந்து உபசரிப்பவர்களின் இல்லத்தில் திருமகள் மனம் மகிழ்ந்து குடியிருப்பாள். இதனை வள்ளுவர்

**அகனமர்ந்து செய்யாள் உறையும் முகனமர்ந்து
நல்விருந்து ஒம்புவான் இல்(குறள். 84)**

என்கிறார். திருமகள் என்று குறிப்பிட்டதன் நோக்கம் செல்வம் எப்போதும் குறைவில்லாது இருக்கும் என்பதை உணர்த்தவே. பிறருக்குத் தன்னிடம் உள்ள பொருளைச் செலவழிக்கும் போது பொருள் குறையத்தானே வேண்டும். ஆனால் வள்ளுவர் செழிக்கும் என்கிறாரே என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. இவ்வாறு நவில்வதன் நோக்கம் ஒருவன் தன்னிடம் உள்ள செல்வத்தை எவ்வழியில் பயன்படுத்துகிறானோ அதனைப் பொறுத்து ஒருவனிடம் செல்வம் சேரும் அல்லது செல்வம் அவனை விட்டு விலகும். பிறருக்கு கொடுத்து பிறர் மனத்தை மகிழ்விப்பதன் மூலம் செல்வம் செலவழிக்கப்படுகிறது. இதன் மூலம் பெறுபவரும் மனம் மகிழ்கிறார் தருபவரும் அகமகிழ்கிறார். எனவே பிறருக்கு பயன் தரும் வகையில் பணம் செலவழிக்கப்படுமாயின் செல்வம் சேரும் என்பது வள்ளுவர் வாக்கால் வெளிப்படுகிறது.

மன்னர்களின் விருந்தோம்பல்

வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினர்களுக்கு இல்லையென்று கூறாது உணவு கொடுத்துள்ளனர் நம்முடைய முன்னோர்கள். சோழன் குளமுற்றத்து துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் விருந்தினர்களின் பசியைப் போக்கும் குணம் உடையவராக சிறுகுடி கிழான் பண்ணன் திகழ்ந்துள்ளான் என்பதை

**சோறுடைக் கையர் வீறுவீறு இயங்கும்
இருங்கிளைச் சிறாஅர்க் காண்டும் கண்டும்
மற்றும் மற்றும் வினவுதும் தெற்றெனப்
பசிப்பிணி மருத்துவம் இல்லம்
அணிந்தோ சேய்தோ கூறுமின்**

(புறம்,173)

என்னும் வரிகளில் பசியும் அத்துடன் நெடுந்தாரம் நடந்து வந்த வலியும் வாட்டுகிறது இதனையுணர்ந்து பசியைப் போக்கும் அப்பண்ணனின் இல்லம் துரமா அல்லது பக்கமா என்று கூறுங்கள். அவர் இவ்வுலகத்தில் நெடுங்காலம் வாழட்டும் என்கிறார். பண்ணன் இருக்கும் இடத்திற்குச்

சென்றாலே பண்ணன் வறியவர்களின் நிலையறிந்து உதவுவான் என்பதும் இவர் பசியுடன் வருபவர்களுக்கு இல்லையென்று உணவு கொடுக்கும் வள்ளல் தன்மையுடையவராகத் திகழ்ந்துள்ளான் என்பதும் வெளிப்படுகிறது.

மன்னர்கள் தன்னை நாடிவரும் விருந்தினர்களுக்கு இல்லையென்று கூறுதல் அறமற்ற செயல் என்று கருதியுள்ளனர். அதனை மதுரைக்கள்ளிக்கடையத்தன் வெண்ணாகனார் என்னும் புலவர்

நெருநை வந்த விருந்திற்கு மற்றுத்தன்
இரும்புடைப் பழவாள் வைத்தனன் இன்று இக்
கருங்கோட்டுச் சீரியாழ் பணையம் இது கொண்டு
ஈவதுஇலாளன் என்னாது நீயும்
வள்ளி மருங்குல் வயங்கு இழை அணியக்
கள்ளுடைக் கலத்தேம் யாம் மகிழ் தூங்கச்
சென்று வாய் சிவந்து மேல் வருக (புறம்.316)

என்னும் வரிகளில் பாணம் கூறுகிறான் வந்தவர்களிடம் நான் அவருடைய பாணன் நேற்று வந்த விருந்தினருக்குக் கொடுக்க ஏதுமில்லை ஆதலால் தன்னுடைய பழைய வாளினைப்பணையம் வைத்தான். இன்று வெற்றி களிப்பில் இருக்கிறான். தருவானோ தரமாட்டானோஎன்று கருதாது நீயும் நின்னுடைய விறலியும் அவரிடம் செல்லுங்கள். விறலிக்கு அணியும் நமக்கு சோறும் கள்ளும் தருவான். நும்வாய் சிவந்து வருக என்று கூறுகிறார். அரசர் தன்னை நாடிவரும் விருந்தினர்களுக்காகத் தன்னிடம் உள்ள பழமையான பொருட்களைப்பணையம் வைத்து விருந்தினர்களை உபசரிப்பவராகத் திகழ்ந்துள்ளனர். ஏனெனில் நம் முன்னோர்கள் விருந்து உபசரித்தலை எத்தகைய உயர்வானதாகக் கருதியுள்ளனர் என்பதும் விருந்தினர்களுக்கு விருந்தளிப்பதை விட வேறு சிறந்த அறம் வேறு ஒன்றும் கிடையாது என்றும் கருதியுள்ளனர் என்பது புலனாகிறது.

ஔவையார் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் விருந்தோம்பல் பண்பினை

மகிழ்தர மரபின் மட்டே அன்றியும்
அமிழ்தன மரபின் ஊதுவை அடிசில்

வெள்ளி வெண்கலத்து ஊட்டல் அன்றி

.....

பகடுதரு செந்நெல் போரோடு நல்கி

(புறம்.390)

என்னும் வரிகளில் அதியமான் வெள்ளி வெண்கலத்து உணவு ஊட்டினான் அத்துடன் ஊருக்கு முன்பாக பெதினியில் இருந்த என் சுற்றத்தாரின் பசி தீரும் பொருட்டுப் போரோடு செந்நெல்லும் அளித்தான். அல்லது இவையெல்லாம் பெறுக என்று கூறினான் என்கிறார். உயர் மதிப்புடைய பொருட்களில் ஒன்றாகக் கருதும் வெள்ளிப் பாத்திரத்தில் விருந்தினருக்கு அதியமான் விருந்து உபசரித்தார் எனில் விருந்தினர்களை அதியமானும்தமிழ் மக்களும் உயர்வுடையவர்களாகக் கருதியுள்ளனர் என்பது புலனாகிறது.

கரிகால் பெருவளத்தான் விருந்து உபசரிக்கும் பண்பினைப் பொருநராற்றுப்படையில் பொருநன் மகிழ்ச்சியுடன் கூறுகிறான். உரிய நேரத்தில் எங்களை அழைத்து சூடாகச் செய்த இறைச்சித் துண்டுகளை எடுத்து பலமுறை உண்ணுங்கள் என்று சொல்லிக் கொடுத்தார். நாங்களும் அதனைப் பெற்று சூடு தாங்க முடியாமல் வாயின் வலப்புறமும் இடப்புறமுமாக மாறி மாறி அதனைத் தின்று இவை போதும் என்று சொல்லும் தருவாயில் பணியாரங்களைக் கொண்டு உண்ணச் செய்தான் என்பதை

பதன் அறிந்து

துராஅய் துற்றிய துருவை அம்புமுக்கின்

பராஅரை வேலை பருகு எனத் தண்டிக்

காழின் கட்ட கோழ் ஊன் கொழுங் குறை

ஊழின் ஊழின் வாய் வெய்து ஒற்றி

அவை அவை முனிவகும் எனினே சுவைய

வேறு பல் உருவின் விரகு தந்து இரீஇ

(பொருநராற்றுப்படை)

என்ற வரிகளில் கரிகால் பெருவளத்தான் விருந்து உபசரிக்கும் பண்பினைப் பொருநன் கூறுகிறான். மன்னர்கள் பசியென்று வருபவருக்கு

அவர்களின் தேவையை அறிந்து உணவு கொடுக்கும் பண்பினையுடையவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர்.

ஒருவருக்கு ஒரு பொருளைக் கொடுப்பதை விட பொருளைக் கொடுப்பவரிடம் நடந்து கொள்ளும் விதமும் சிறப்பாக இருக்க வேண்டும். பொருள் கொடுப்பவர் உள்ளக்கனிவுடன் நடந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். அது அவர்கள் பற்றிய எண்ணத்தை உயர்ந்த இடத்திற்கு கொண்டு செல்லும்.

வறுமையிலும் செம்மை

வறுமை என்பது ஒரு குறியீடு மட்டுமே. செம்மையான வாழ்வு வாழ்வதற்கு வறுமை தடையில்லை. வறுமையிலும் செம்மையாக வாழ்வதே சிறப்பு. ஏனெனில் வறுமையில் பிறந்த நிறைய மனிதர்கள் வெற்றி பெற்றுள்ளனர். வறுமை எதற்கும் எதனைச் சாதிப்பதற்கும் தடையில்லை. வறுமையைக் காரணம் கூறுபவர்கள் சாக்குப் போக்கு சொல்பவர்கள் என்பதே நிதர்சனமான உண்மை. இவர்கள் தன் இயலாமையை வெளிப்படுத்துபவர்களாகவும் உள்ளனர். சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த நம் முன்னோர்கள் வறுமை நிலையிலும்தன் இல்லற வாழ்வைச் செம்மையாக வழிநடத்திச் சென்றுள்ளனர். வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லாது பொருள்களை நல்கியுள்ளனர். அதனை

**வரகும் தினையும் உள்ளவை எல்லாம்
இரவல் மாக்கள் உணக்கொளத் தீர்ந்தெனக்
குறித்து மாறு எதிர்ப்பை பெறாமையின்
குரல் உணங்கு விதைத்தினை உரல் வாய்ப்பெய்து
சிறிது புறப்பட்டன்றோவிடலோ**

(புறம்.333)

என்னும் வரிகளில் முயல்கள் துள்ளிக் குதித்து விளையாடும் அவன் ஊருக்குச் செல்லுங்கள். உண்க எனச் சொல்லி உபசரிக்கும் நிலையில் அவர்கள் இல்லாத போதும் அங்கு தங்கிச் செல்லலாம். அவ்வாறு சென்றால் உனக்கு நன்மை ஏற்படும். வரகும் தினையும் உணவும் இல்லையென்று வந்தவர்கள் உண்டு தீர்த்தனர். புதியதும் வரவில்லை.

எனினும் கதிரைக் கொய்து உலர்த்தி உரலில் போட்டு குத்தி உங்களுக்கு உணவு தருவானேயன்றி. ஒருபோதும் என் தலைவி இல்லையென்று கூறி உங்களைப்பசியுடன் செல்ல விடமாட்டாள் என்கிறார்.வள்ளுவர் உணவினை விட உணவு பரிமாறுபவரின் பண்பு நலனே முக்கியம் என்பதை

**மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து**

(குறள்.90)

அனிச்சப் பூவானது முகர்ந்தவுடன் வாடிவிடும் தன்மையுடையது. அதனைப் போல இல்லத்திற்கு வரும் விருந்தினர்களை முகமலர்ச்சியோடு நோக்கும்போது அவர்களது முகம் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும் என்கிறார். விருந்தினர் என்பவர் புதியவர் என்பதால் இவர்கள் வறுமையின் காரணமாக பொருளின்றிப் பிழைப்பு கருதி வருபவர்கள் அல்ல. இயல்பாகவே பிறருக்குப் பணி செய்யும் எண்ணத்துடனும் நோக்குடனும் வருபவர்களே விருந்தினர் எனலாம். இத்தகைய சிறப்பு மிக்க விருந்தினர்களை முக மலர்ச்சியுடன் வரவேற்று உபசரிக்க வேண்டும். முகமலர்ச்சியில்லாது விருந்து உபசரித்தல் கூடாது. விருந்தோம்பலின்போது பரிமாறப்படும் உணவினை விட உணவு பரிமாறுபவரின் பண்பு நலனே முக்கியம்.

தன் வீட்டில் சிறிதளவு உணவுப் பொருள் இருக்க நிறைய விருந்தினர்கள் வந்துள்ளனர் என்று தலைவி பதற்றம் அடையாது. தன்னிடமுள்ள பொருளைக் கொண்டு சமைத்த உணவினை அனைவரையும் அமரச் செய்து கொடுத்து மகிழ்வாள் என்பதை உறையூர் முது கடத்தனார்

**கல்லா இடையன் போலக் குறிப்பின்
இல்லது படைக்கவும் வல்லன் உள்ளது
தவச்சிறிது ஆயினும் மிகப்பலர் என்னாள்
நீள் நெடும் பந்தர் ஊண் முறை ஊட்டும்(புறம். 331)**

என்கிறார்.பண்டைய காலம் தொட்டு தமிழர்கள் விருந்து உபசரிப்பதில் தன்னலமில்லாது பொது நலம் உடையவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். இல்லத்திற்கு வருபவர்களுக்கு இல்லையென்று கூறுதல் அறமாகாது.

தன்னிடம் உள்ளப் பொருட்களைக் கொண்டு எத்தனை பேர் வந்தாலும் அவர்கள் அனைவருக்கும் கொடுத்து மகிழ்ந்துள்ளனர் அதுமட்டுமின்றி இருப்பதைக் கொண்டு சிறந்த நிர்வாகமும் செய்துள்ளனர். இவ்வாறு தலைவனுடன் சேர்த்து இவ்வாழ்வில் துணை நிற்பவள் தலைவி என்பதாலேயே வள்ளுவர் வாழ்க்கைத் துணை நலம் என்கிறார். ஏனெனில் பசியும் பட்டினியும் இல்லாது விளங்கும் சமுதாயத்தில் அன்பும் பண்பும் பாசமும் செழித்தொங்கும்.

வாழ்க்கைக்கு இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியர். கற்பியலில் இல்லத்தலைவியின் பண்புகளாக

**கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஒம்பவும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்**

(தொல் நூற்பா.1098)

என்னும் நூற்பாவில் தலைவனிடம் கொண்ட காதல் நல்லொழுக்கம் பொறுமை விருந்தினரை பேணிக்காக்கும் தன்மை சுற்றத்தைக் காத்தல் முதலிய பண்பு நலன்கள் குடும்ப தலைவிக்குரியது என்கிறார்.

நாட் பால் ஒழுக்கம் என்பது தன் குலத்தின் பொறுமையை உணர்ந்து ஒழுக்க நெறிகளைக் கடைப்பிடித்தல். மெல்லியற் பொறையும் என்பது பண்பட்ட உள்ளத்தை உடையவளாய் எத்தகைய சூழல் ஏற்படினும் தன் நிலையை உணர்ந்து பிறரிடம் கோபம் கொள்ளாது இருத்தல். விருந்து புறந்தருதல் என்பது தன் நிலையினை உணர்ந்து இயன்றவரை விருந்தினர்களுக்கு விருந்து கொடுத்து அவர்களின் மனதை மகிழ்வித்தல். தொல்காப்பியர் பெண்களுக்குரிய இன்றியமையாப் பண்பு நலன்களில் ஒன்றாக விருந்தோம்பலைக் கூறுகிறார். இதனைச் சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக நாம் அறிய முடிகிறது.

முடிவுரை

மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளில் ஒன்று உணவு. உணவின் தேவையை நன்கு உணர்ந்தவர்களாக நம் முன்னோர்கள் இருந்துள்ளனர். சங்ககாலத்தில் மக்கள் வாழும் சூழலுக்கு ஏற்ப உண்ணும் உணவு முறையும் மாறுபட்டுள்ளது. இவர்கள் உணவு தனக்கு மட்டும் வேண்டும் என்ற

சுயநலமுடையவர்களாக இல்லாது. வறுமையில் வாடிய ஏழை மக்களுக்கும் கொடுத்து அவர்களின் பசியினைப் போக்கி அவர்களையும் மகிழ்ச்சி செய்து விருந்து கொடுத்ததன் மூலம் தானும் மகிழ்ந்து பொதுநலம் உடையவர்களாக தமிழர்கள் திகழ்ந்துள்ளனர். விருந்தினருக்கு உணவளிக்கும் அறத்தை நம்முன்னோர்கள் பெரிதும் போற்றியுள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

